

Recensie: Mechteld Platenkamp

Marie-Laure Picat met Anne Berthod (vert. Richard Kwakkel): 'De kracht van een moeder.' Uitgeverij the House of Books, Vianen/Antwerpen 2009. Vert. van *Le courage d'une mère*. ISBN 9789044325034 ((Lever) kanker/Seksueel Misbruik/1)

Soort boek: Dit boek deed nogal wat stof opwaaien in Frankrijk, waar het zich afspeelt. Het leven van de schrijfster wordt door zichzelf beschreven vanaf haar jeugd, haar gezinsleven, haar leven na de diagnose leverkanker en uiteindelijk haar dood. Het boek is vlot geschreven. Toen ik eraan begon dacht ik “moet ik dit wel gaan lezen?” Ik heb zelf jonge kinderen en dan komen dit soort verhalen hard aan. Maar doordat het beschrijvend geschreven is en Marie-Laure niet diep ingaat op zaken word je niet op een zware manier meegenomen in het drama.

Over de schrijver: Marie-Laure Picat werd geboren in Frankrijk. Op jonge leeftijd gaat haar moeder weg. Zij heeft een zus en een broer. Haar vader praat alleen met haar broer, meisjes mogen niets zeggen en worden niets gevraagd. Vanaf haar elfde jaar wordt zij door haar vader misbruikt.

Als zij het huis uitgaat, ontmoet zij na een tijdje haar man met wie zij 4 kinderen krijgt. Het is geen gelukkig huwelijk.

Dan blijkt dat zij leverkanker heeft. De dokter zegt tegen Marie-Laure dat een chemokuur zowel geestelijk als lichamelijk belastend is, dat ze zoveel mogelijk geestelijke rust moet proberen te krijgen en hulp van anderen zal moeten accepteren. Dat is het moment waarop zij besluit bij haar man weg te gaan. Hij interesseert zich niet voor haar, hij doet niets in huis en interesseert zich ook niet voor zijn kinderen. Als zij hoort dat ze doodgaat, doet zij haar uiterste best om ervoor te zorgen dat haar kinderen bij elkaar kunnen blijven in een pleeggezin.

De schrijfster van dit boek komt over als een doorzetster met een positieve kijk en een gevoel voor zwarte humor.

Korte beschrijving: De schrijfster vertelt over haar jeugd, haar slechte huwelijk en over haar verdere leven, als zij te horen krijgt dat ze kanker heeft en nog een paar maanden te leven heeft. Zij wil dat na haar dood haar kinderen bij elkaar kunnen blijven in een pleeggezin, maar dat is een opgave waarbij zij tegen de Franse bureaucratie aanloopt. Het kost tijd om de bureaucratische molen in beweging te zetten en tijd heeft Marie-Laure niet meer. Door aandacht van de media te vragen weet zij de regels te buigen en het proces zodanig te versnellen dat zij haar kinderen geplaatst krijgt bij het pleeggezin dat zij heeft uitgezocht.

Wat viel op: Marie-Laure heeft gedurende haar leven wel heel veel tegenslag gehad. Daarnaast heeft zij een groot hart voor haar kinderen. Wat zij voor hen georganiseerd heeft is heel erg moedig en liefdevol.

De resterende tijd van haar leven heeft zij geprobeerd zo waardevol mogelijk te besteden, zowel voor haar kinderen als voor zichzelf. In deze hectische tijd heeft zij een zware ziekte doorgemaakt, is ze de strijd met de bureaucratie aangegaan en heeft een pleeggezin gezocht, zodat haar kinderen verzorgd en bij elkaar bleven. Daarnaast heeft ze leuke dingen gedaan en zelfs nog een nieuwe relatie gehad. Het komt op mij over als een vol, maar voldaan einde.

Citaten: Pag. 20: ‘De rest van mijn jeugd heb ik grotendeels verdrongen. Het was bij

de Picatjes nu eenmaal niet elke dag feest.'

Pag. 205: 'Dat was het dan. Mijn kleintjes waren voorgoed het huis uit. Ik had er alles aan gedaan om dit voor elkaar te krijgen. Ik had een nieuw huis voor ze gevonden en ervoor gezorgd dat ze ook na mijn dood niet van elkaar zouden worden gescheiden en bij fantastische mensen, in hun oude vertrouwde omgeving zouden opgroeien. Dat gevecht had ik gewonnen, voor hen.'

Pag. 159: 'Vanaf het moment dat ik hoorde dat ik doodging, voelde ik het bijna als een heilig moeten om alles uit het leven te halen wat er nog in zat. Een van de eerste dingen die ik deed, behalve het gevecht voor de plaatsing van mijn kinderen, was een uitstapje met een stel vriendinnen naar Parijs.'

Recensies: Le Parisien: 'Een droevig, maar soms ook grappig boek. Journaliste en coauteur Anne Berthod is erin geslaagd Maire-Laure te laten vertellen over het verleden, het heden en de toekomst, die ze zich alleen kan voorstellen via haar kinderen. Want haar kinderen zijn het enige goede dat haar in haar zware leven is overkomen.'

www.fok.nl: 'Als lezer hoop je alleen maar dat haar verhaal voor een aanpassing van de wet zorgt, zodat haar strijd ook voor toekomstige situaties effect heeft gehad.'

Irene van t Hof (www.boekreviews.nl): 'Het boek heeft een aangrijpend en ernstig thema, desondanks kon het verhaal me toch niet echt te pakken krijgen en was het toch wat saai om te lezen.'

www.peuteren.nl: 'Het zal je maar gebeuren... Je hebt drie jonge kinderen en je krijgt van de arts te horen dat je niet lang meer te leven hebt. Iedere moeder kan zich een beetje indenken hoe dit moet voelen: vreselijk, rampzalig, dramatisch. Natuurlijk gaat je eerste zorg uit naar je kinderen! Hoe moeten zij verder? Dat is bij Maurie-Laure Picat niet anders. In dit boek vertelt ze haar dramatische verhaal en ze doet dit vol kracht maar het blijft natuurlijk een aangrijpend verhaal. Want dit is een verhaal die geen enkele moeder zou willen beleven...Prachtig, emotioneel, meeslepend en levensecht.'